

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Contents

<i>Nově vzniká i #HPaMR jako audiokniha.</i>	<i>2</i>
---	----------

Tato kniha už je k dispozici celá, ale odkazy na samostatné kapitoly najdete na stránce <https://archetypal.cz/2021/hpamr-kniha-pata/>.

Nejnovější verze všech knih #HPaMR ke stažení najdete na stránce <https://archetypal.cz/HPaMR>

Jestli se vám **#HPaMR** líbí, budeme vděční za sdílení! Kniha i překlad jsou výtvorem nadšení a musí být k dispozici zdarma. Všechny ochranné známky náleží J. K. Rowlingové.

Nově vzniká i [#HPaMR jako audiokniha](#).

Jednoduché *Innervate* od ředitele probudilo Freda Weasleyho, a následovalo předběžné léčící kouzlo na zlomenou ruku a prasklá žebra. Harryho hlas někde v dáli samostatně vedl konverzaci, kterou Harry sice sledoval, ale nedokázal pobrat. Povídal řediteli o přeměně vnitřku trollovy hlavy na kyselinu (Brumbál se podíval přes okraj terasy a než se vrátil, udělal jakési gesto) a pak o tom, jak si někdo pohrá s myslí Weasleyovic dvojčat.

Harry pořád stál nad Hermioniným tělem, nepohnul se z místa, a přes pocit odosobnění a rozdrobeného času se snažil myslet nejrychleji jak jen mohl. Bylo tu něco, co by mohl udělat *ted'*, nějaké příležitosti, které by neodvolatelně zmeškal? Někaký způsob, jak snížit objem magické všemocnosti, kterou bude potřebovat později? Nebo udělat

nějakou naváděcí značku, aby tento okamžik označil pro pozdější cestování v čase o víc než šest hodin? Existovaly teorie cestování časem, které se snesly s obecnou relativitou (a které se Harrymu zdály mnohem méně pravděpodobné, než se setkal s obracečí času), a tyto teorie říkaly, že nemůžete jít zpět před chvílí, kdy byl stroj času vyroben - relativistický stroj času potřeboval souvislou cestu tokem času, nic neteleportoval. Ale Harry nenacházel nic, čeho by mohl dosáhnout kouzly ve svém lexikonu, Brumbál moc nespolupracoval a každopádně už stejně byli spousta minut za kritickým místem v Čase.

„Harry,“ zašeptal ředitel, když předtím zmizel z místa, kde stál nad Weasleyovic dvojčaty a objevil se vedle Harryho a položil mu ruku na rameno; George Weasley náhle zmizel z místa, kde seděl, a klečel teď po boku svého bratra, a Fred teď ležel rovně s očima otevřenýma a šklebil se při každém nádechu. „Harry, musíme tě odtud dostat.“

„Vydržte,“ řekl Harryho hlas. „Snažím se přijít na to, jestli ještě můžu udělat něco dalšího.“

Hlas starého kouzelníka zněl bezmocně. „Harry - vím, že nevěříš v duše - ale ať už tě teď Hermiona sleduje nebo ne, nemyslím, že by si tě přála mít v tomto stavu.“

...ne, bylo to očividné.

Harry svou hůlku namířil na Hermionino tělo -

„Harry! Co se snažíš -“

- a napustil *všechno* skrze ruku do dlaně -

„*Frigideiro!*“

„- udělat?“

„Podchlazení,“ řekl Harry vzdáleně a zapotácel se. Bylo to jedno z kouzel na kterých on a Hermiona experimentovali, v předchozím životě, takže ho byl schopen přesně ovládat, ale byla potřeba spousta síly, aby ovlivnil tolik hmoty. Hermionino tělo by teď mělo mít téměř přesně pět stupňů Celsia. „Lidi se ze studené vody podařilo oživit i po víc než třiceti minutách bez dechu. Zima brání poškození mozku, víte, všechno zpomalí. Mudlovští lékaři mají takové rčení, že nejste mrtvý, dokud nejste zahřátý mrtvý – myslím, že dokonce ochlazují pacienty během některých operací, když musí někomu na chvíli zastavit srdce.“

Fred a George začali vzlykat.

Brumbálův obličej už byl smáčen slzami. „Je mi to líto,“ zašeptal. „Harry, je mi to moc líto, ale musíš s tím přestat.“ Ředitel chytil Harryho za ramena a přitáhl si ho.

Harry se nechal obrátit od Hermionina těla a kráčel vpřed, jak ho ředitel tlačil pryč od vší té krve. Chladící zaklínadlo mu koupí čas. Nejméně hodiny, možná i dny, jestli se mu podaří to kouzlo na Hermionu sesílat pořád dál, nebo jestli ji uloží někde v chladu.

Teď už měl čas na přemýšlení.

Minerva spatřila Albusův obličej a věděla, že je něco špatně; měla čas se podívat, co se stalo, a dokonce i kdo zemřel; v mysli probleskl Alastor, pak Augusta, pak Arthur a Molly, všechno pravděpodobné cíle v začátcích Voldemortova druhého vzestupu. Myslela si, že už se obrnila, myslela si,

že už se před nejhoršími možnostmi zocelila.

Pak Albus promluvil, a všechna ocel ji opustila.

Hermiona ne - ne -

Albus jí dopřál chvilku na pláč a pak jí řekl, že Harry Potter, který viděl slečnu Grangerovou zemřít, se posadil před skladem ošetřovny, kde uložili ostatky slečny Grangerové, odmítá se odtud pohnout, a všechny, kdo s ním zkoušeli mluvit, posílal pryč, prý aby mohl přemýšlet.

Jediná věc, která v chlapci vyvolala nějakou reakci bylo, když mu Fawkes zkoušel zazpívat; Harry Potter na fénixe zaječel, ať to nedělá, že jeho pocity jsou skutečné, že nechce, aby se je magie snažila *uzdravit* jako nějakou nemoc. Pak už Fawkes odmítl zpívat znovu.

Albus si o ní myslel, že má nejlepší šanci Harryho Pottera oslovit.

Takže se musela sebrat a očistit si obličej; na soukromý smutek bude dost času později, až už ji její přeživší děti nebudou tak potřebovat.

Minerva McGonagallová dala dohromady vykloubené části sebe sama, utřela si naposledy oči a položila ruku na kliku té sekce ošetřovny, jejíž zadní sklad teď byl použit, podruhé v tomto století a po páté od chvíle, kdy byl hrad Bradavice vztyčen, jako místo odpočinku slibné mladé duše.

Otevřela dveře.

Oči Harryho Pottera na ni zíraly. Hoch seděl na podlaze před dveřmi do zadního skladiště a na klíně držel hůlku. Jestli

jeho oči truchlily, jestli byly prázdné, jestli vůbec byly zlomené, nedalo se to z pohledu na chlapcův obličej poznat. Na tvářích nebyly žádné zaschlé slzy.

„Proč jste tady, profesorko McGonagallová?“ řekl Harry Potter. „Říkal jsem panu řediteli, že bych chtěl být na chvíli ponechán o samotě.“

Nedokázala přijít na nic, co by mohla říci. *Pomocť ti – nejsi v pořádku*– ale nevěděla, co by řekla, nedokázala si představit nic, co by věci zlepšilo. Nenaplánovala si to než vešla do místnosti, protože jí nebylo úplně nejlíp.

„A o čem přemýšlíte?“ řekla Minerva. Byla to jediná věta, která jí přišla na mysl. Albus jí řekl, že Harry opakuje pořád dokola, že přemýšlí, a ona ho potřebovala nějak přimět mluvit.

Harry zíral napůl na ni a napůl za ni, do jeho obličej se vkrádalo napětí, a ona zatajila dech.

Chvíli trvalo, než Harry promluvil.

„Snažím se vymyslet, jestli je tu něco, co bych hned teď měl udělat,“ řekl Harry Potter. „Je to ale složité. Moje mysl si pořád zkouší představit, jak se minulost mohla vyvíjet, kdybych myslel rychleji, a nemůžu vyloučit, že by se tam někde mohl skrývat zásadní vhled.“

„Pane Pottere –“ řekla váhavě. „Harry, nemyslím si, že by pro tebe bylo zdravé – takhle přemýšlet –“

„Nesouhlasím. Není to myšlení, co zabíjí lidi.“ Ta slova byla vyřčena monotónním hlasem, jako by je recitoval z nějaké knihy.

„Harry,“ řekla a skoro nemyslela, když to říkala, „není nic co bys býval mohl udělat –“

V Harryho výrazu se něco zachvělo. Jeho oči se poprvé zdály zaostřit na ni.

„Nic, co bych býval mohl *udělat*?“ Harryho hlas s posledním slovem zesílil. „*Nic, co bych býval mohl UDĚLAT? Už jsem ztratil přehled o tom, kolika způsoby jsem ji mohl zachránit! Kdybych požádal, abyste nám všem dali komunikační zrcátka! Kdybych trval na tom, aby Hermione odešla z Bradavic a přešla na školu, která není šílená! Kdybych se vyplížil okamžitě, namísto abych se snažil dohadovat s normálními lidmi! Kdybych si na patrona vzpomněl dřív! Kdybych si promyslel nouzové možnosti a naučil se hned myslet na patrony! Ani v poslední minutě to nemuselo být pozdě! Zabil jsem trolla a obrátil se k ní a byla pořád ŽIVÁ a já si vedle ní klekl a poslouchal její poslední slova jako IDIOT místo abych znovu vykouzil patrona a zavolal Brumbála, aby poslal Fawkese! Nebo kdybych se k celému problému jen přiblížil z jiného úhlu - kdybych si našel studenta s obračecem času, aby poslal zprávu časem do chvil předtím než jsem zjistil, že se s ní něco děje, místo abych skončil s následky, které se nedají změnit - prosil jsem ředitele, aby se vrátil v čase a pak všechno narafičil, nastrčil falešné mrtvé tělo, upravil všem vzpomínky, ale Brumbál říkal, že něco takového jednou zkusil a nefungovalo to a místo toho ztratil dalšího přítele. Nebo kdybych - kdybych jen šel - kdybych té noci -“*

Harry si přitiskl ruce na obličej, a když je sundal, byla jeho tvář znovu klidná a vyrovnaná.

„No nic,“ řekl Harry Potter opět monotónním hlasem, „nechci tu chybu opakovat, takže čas do oběda strávím

přemýšlením, jestli tu je něco, co bych měl dělat. Jestli nic nevymyslím, půjdu sníst oběd. Ted' už prosím běžte.“

Uvědomovala si, že jí opět po tvářích tečou slzy. „Harry - Harry, musíš věřit, že tohle není tvoje vina!“

„Samozřejmě že je to moje vina. Není tu nikdo jiný, kdo by za něco mohl být zodpovědný.“

„Ne! Hermionu zabil Ty-víš-kdo!“ Sotva si uvědomovala, co říká, a že místnost nezabezpečila před odposlechem. „Ne ty! Nezáleží na tom, co jiného jsi mohl udělat, nezabil jsi ji ty, byl to Voldemort! Jestli tomu nebudeš věřit, zblázníš se, Harry!“

„Takhle zodpovědnost nefunguje, profesorko.“ Harryho hlas byl trpělivý, jako by něco vysvětloval dítěti, které ho najisto nemůže chápat. Už se na ni nedíval, zíral do zdi po jejím pravém boku. „Když budete dělat analýzu selhání, nemá smysl přisuzovat chybu části systému, kterou následně nemůžeme změnit, je to jako vykročit přes útes a vinit z toho gravitaci. Gravitace se do příště nezmění. Nemá cenu snažit se považovat za zodpovědné lidi, kteří své chování nezmění. Jakmile se na to podíváte z této perspektivy, uvědomíte si, že obviňovat někoho nikdy ničemu nepomůže, pokud neobviňujete sebe, protože jste ta jediná, která své skutky může změnit tím, že se obviníte. Proto má Brumbál svou galerii zlomených hůlek. Alespoň tuhle věc chápe.“

Nějaká vzdálená část její mysli si udělala poznámku, aby si o nějaký čas později ostře promluvila s ředitelem o tom, co ukazuje vnímavým malým dětem. Možná na něj tentokrát i zakřičí. Stejně už zvažovala, že by na něj měla křičet kvůli slečně Grangerové –“

„Ty nejsi zodpovědný,“ řekla, ačkoli se jí třásl hlas. „Jsou to profesori – jsme to my, kdo je zodpovědný za bezpečnost studentů, ne ty.“

Harryho oči přeskočily zpátky na ni. „Vy jste zodpovědná?“ Hlas měl sevřený. „Chcete, abych považoval za zodpovědnou vás, profesorko McGonagallová?“

Pozvedla bradu a přikývla. Bylo by to mnohem lepší, než když Harry bude obviňovat sebe.

Chlapec se zvedl z místa, kde seděl na podlaze, a udělal krok vpřed. „Dobrá tedy,“ řekl Harry monotónně. „Snažil jsem se být rozumný, když jsem viděl, že Hermiona chybí a nikdo z profesorů o tom neví. Žádal jsem sedmáky, aby se mnou sedli na koště a chránili mě, když ji budeme hledat. Žádal jsem o pomoc. Prosil jsem o pomoc. Nikdo mi nepomohl. Protože jste dala absolutní příkaz zůstat na jednom místě nebo bude následovat vyloučení, bez ohledu na okolnosti. Bez ohledu na to, co Brumbál dělá nesprávně, alespoň vidí své studenty jako lidi, ne jako zvířátka, která je třeba nahnat do ohrady a zabránit jim vyjít ven. Věděla jste, že nejste dobrá ve vojenském přístupu, váš první nápad byl nechat nás procházet chodbami, věděla jste, že někteří přítomní studenti jsou na tom se strategií i taktikou lépe než vy, a přesto jste nás donutila zůstat v jedné místnosti bez ohledu na okolnosti. Takže když se stalo něco, co jste nepředvídala, a naprosto dávalo smysl vyslat sedmáka na rychlém koštěti, aby se po Hermioně Grangerové podíval, studenti věděli, že byste neměla pochopení a neodpustila jim to. Nebáli se trolla, báli se vás. Ta disciplína, konformita, ta *zbabělost*, kterou jste jim vštípila, mě zdržela dost dlouho na to, aby Hermiona zemřela. Ne, že bych měl zkoušet žádat pomoc od normálních lidí, to je jasné, a změním se a příště nebudu tak hloupý. Ale kdybych byl dost hloupý na

to, abych zodpovědnost přiřazoval někomu, kdo není já, tohleto bych řekl.“

Po tvářích jí stékaly slzy.

„Tohle bych vám řekl, kdybych si myslel, že můžete být za něco zodpovědná. Ale normální lidé se nerozhodují podle případných následků, prostě jen hrají své role. Máte v hlavě obraz přísné učitelky a děláte to, co by dělal ten obraz, ať už to dává smysl nebo ne. Přísná učitelka by nahnala studenty do prostor jejich kolejí, i kdyby chodbami bloudil troll. Přísná učitelka by nařídila studentům neopouštět síň pod hrozbou vyloučení. A ten malý obrázek profesorky McGonagallové, který máte v hlavě, se nedokáže učit ze zkušeností nebo se měnit, takže tenhle můj proslav k ničemu není. Lidé jako vy nejsou zodpovědní za nic, lidé jako já ano, a když selžeme, nemůžeme z toho vinit někoho jiného.“

Chlapec vyrazil vpřed a postavil se přímo před ni. Rukou si zajel pod hábit a vytáhl zlatou kuličku, která představovala ministerstvem vydaný ochranný obal obraceče času. Promluvil mrtvolně vyrovnaným hlasem bez jakéhokoli důrazu. „Toto Hermionu mohlo zachránit, kdybych to býval mohl použít. Ale myslela jste si, že vaše role je mi v tom zabránit a házet mi klacky pod nohy. V Bradavicích už padesát let nikdo neumřel, to jste říkala, když jste to zamykala, vzpomínáte si? Měl jsem se zeptat znovu, když se Bellatrix Blacková dostala z Azkabanu, nebo když Hermionu obvinili z pokusu o vraždu. Zapomněl jsem na to, protože jsem byl hloupý. Prosím odemkněte to teď, než mi zemřou další přátelé.“

Neschopna promluvit vytáhla hůlku a udělala to, odstranila časově omezující zaklínadlo, které předtím seslala na zámek

pouzdra.

Harry Potter otevřel zlaté pouzdro a podíval se na drobné přesýpací hodiny v jeho kroužcích, přikývl a pouzdro zase zaklapl. „Děkuji. Teď už běžte.“ Chlapcův hlas se znovu zlomil. „Musím přemýšlet.“

Zavřela za sebou dveře a z jejího hrdla uniknul hrozný a stále skoro potlačený zvuk -

Albus se objevil vedle ní, a na okamžik měl křiklavý odstín, jak kouzlo neviditelnosti opadalo.

Skoro nenadskočila. „Říkala jsem ti, ať už to neděláš,“ řekla Minerva. Její hlas zněl jejím vlastním uším ploše. „Měli jsme mít soukromí.“

Albus lusknul prsty na dveře za ní. „Obával jsem se, aby tě Harry Potter nezranil.“ Ředitel zastavil a pak potichu řekl: „Jsem velmi překvapen, že jsi tam stála a snášela to.“

„Úplně by stačilo, kdybych řekla ‚pane Pottere‘ a on by přestal.“ Její hlas se ztlumil téměř do šepotu. „Jen tohle, a přestal by. A pak by neměl, komu by ty hrozné věci řekl, vůbec nikoho.“

„Podle mě byly poznámky pana Pottera zcela nefér a nezasloužené,“ řekl Albus.

„Kdybys to byl ty, Albusi, ty bys nevyhrožoval vyloučením nikomu, kdo opustí síň. Nebo mi chceš upřímně tvrdit opak?“

Albus pozvedl obočí. „Tvoje role v této pohromě byla minimální, tvoje rozhodnutí v tu chvíli docela rozumná, a jen při pohledu nazpět vidí Harry Potter možnou dokonalost, která mu dovoluje představovat si alternativy. Jsi dost moudrá na to, aby ses za to neobviňovala, Minervo.“

Věděla naprosto jistě, že Albus se chystá přidat obraz Hermiony Grangerové do té své hrozné místnosti, a že ho umístí na čestné místo. Albus bude za zodpovědného považovat *sebe*, byla si tím jistá, ačkoliv tou dobou nebyl ani v Bradavicích. Ale ne ji.

Takže ani ty si nemyslíš, že by šlo považovat za zodpovědnou mě...

Opřela se o nejbližší stěnu a snažila se zabránit slzám znovu se vynořit; Albuse viděla plakat jen třikrát. „Vždycky jsi věřil ve své studenty, tak, jako já nikdy. Tebe by se nebáli. Věděli by, že bys je chápal.“

„Minervo –“

„Nestačím na to, abych po tobě mohla být ředitelkou. Oba to víme.“

„Mýlíš se,“ řekl potichu Albus. „Až přijde čas, budeš pětačtyřicátou ředitelkou Bradavic a budeš si vést skvěle.“

Potrásla hlavou. „Co teď, Albusi? Jestli neposlouchá mě, tak koho?“

Bylo zhruba o půl hodiny později. Chlapec stále při své vigílii vsedě hlídal dveře k místu, kde leželo tělo jeho nejlepší

přítelkyně. Zíral dolů na hůlku, která mu ležela v rukou. Někdy měl obličej zachmuřený myšlenkami, jindy zase uvolněný.

Ačkoli se dveře neotevřely a neozval se žádný zvuk, zvedl chlapec hlavu. Uhladil výraz ve svém obličejí. Jeho hlas byl netečný, když promluvil. „Nestojím o společnost.“

Dveře se otevřely.

Bradavický profesor obrany vstoupil do místnosti a zavřel za sebou. Opatrně zaujal pozici tak daleko od chlapce, jak jen místnost dovozovala, v rohu mezi dvěma zdmi. V prostoru mezi nimi se objevil silný pocit katastrofy a vznášel se tam.

„Proč jste tady?“ řekl chlapec.

Muž mírně naklonil hlavu. Bledé oči si chlapce prohlížely, jako by byl exemplářem života ze vzdálené planety, a podobně nebezpečný.

„Přišel jsem se omluvit, pane Pottere,“ řekl muž potichu.

„Omluvit za co?“ řekl chlapec. „Co vy jste mohl udělat, abyste zabránil Hermionině smrti?“

„Měl jsem si uvědomit, že bych měl zkontrolovat přítomnost vás, pana Longbottoma a slečny Grangerové, protože jste všichni byli dalším zřejmým možným cílem,“ řekl profesor obrany bez váhání. „Pan Hagrid nebyl mentálně vybaven, aby mohl velet shromáždění studentů. Měl jsem ignorovat, když mi paní zástupkyně nařídila mlčet, a říct jí, aby na místě nechala profesora Kratiknota, který by byl lépe vybaven chránit studenty proti všem hrozbám, a který mohl

komunikovat prostřednictvím patrona.“

„Správně.“ Chlapcův hlas byl ostrý jako břitva. „Zapomněl jsem, že v Bradavicích je ještě někdo další, kdo by mohl být za něco zodpovědný. Tak proč vás to nenapadlo, profesore? Protože nemyslím, že vy byste byl hloupý.“

Bylo ticho a chlapcovy prsty na hůlce zbělaly.

„Vy jste na to v tu chvíli taky nepomyslel, pane Pottere.“ V hlase profesory obrany byla únava. „Jsem chytřejší než vy. Myslím rychleji než vy. Jsem zkušenější než vy. Ale mezera mezi námi není stejná, jako mezera mezi námi a jimi. Pokud vám může něco uniknout, může to uniknout i mě.“ Mužovy rty se zkroutily. „Víte, okamžitě jsem usoudil, že troll má jen odvést pozornost od jiné věci, a sám o sobě není důležitý. Pokud někdo nenechá studenty zbytečně pochodovat chodbami nebo bezstarostně nevyšle Zmijozely přesně do toho podzemí, kde byl troll spatřen.“

Nevypadalo to, že by se chlapec uvolnil. „To působí uvěřitelně.“

„Každopádně,“ řekl muž, „jestli je někdo, o kom by se dalo říct, že je zodpovědný za smrt slečny Grangerové, jsem to já, ne vy. Jsem to já, ne vy, kdo měl –“

„Vnímám, že jste mluvil s profesorkou McGonagallovou a ta vám dala instrukce.“ Chlapec se nijak nesnažil zakrýt hořkost v hlase. „Pokud mi něco chcete říct, profesore, řekněte to bez těch masek.“

Bylo ticho.

„Jak si přejete,“ řekl profesor obrany bez emocí. Bledé oči

zůstávaly čilé a ostré. „Je mi líto, že ta dívka zemřela. V mých hodinách obrany byla dobrým studentem a mohla vám později být dobrým spojencem. Chtěl bych vám kondolovat kvůli vaší ztrátě, ale nevidím, jak bych to mohl udělat. Přirozeně, když najdu ty, kteří za to mohou, zabiju je. Budu rád, když se ke mě připojíte, pokud to okolnosti budou dovolovat.“

„Jak dojemné,“ řekl chlapec chladným hlasem. „Netvrdíte tedy, že byste Hermionu měl rád?“

„Obávám se, že její půvaby na mě nepůsobily. Navázat podobné vazby už pro mě není jednoduché.“

Chlapec přikývl. „Díky za vaši upřímnost. Je to vše, profesore?“

Bylo ticho.

„Hrad je teď zjizven,“ řekl muž v rohu.

„Cože?“

„Když mi jisté prastaré zařízení v mém vlastnictví dalo vědět, že slečna Grangerová je na pokraji smrti, seslal jsem kouzlo prokletého ohně, o kterém jsem kdysi mluvil. Propálil jsem se stěnami a podlahami, aby moje koště mohlo letět přímoú trasou.“ Muž pořád mluvil jednotvárně. „Takové zranění se Bradavicím nezaťhojí snadno, pokud vůbec. Nejspíš bude nutné díry zalátat slabšími zaklínadly. Lituji toho, protože jsem stejně přišel příliš pozdě.“

„Ah,“ řekl chlapec. Krátce zavřel oči. „Chtěl jste ji zachránit. Chtěl jste to tak silně, že jste pro to vyvinul skutečnou snahu. Předpokládám, že vaše mysl, když ne jejich, by

něčeho takového byla schopna.“

Muž se krátce, suše usmál.

„Děkuji vám za to, profesore. Chtěl bych teď být ponechán o samotě do oběda. Vy tomu určitě rozumíte. Je to vše?“

„Ne tak docela,“ řekl muž. Náznak sardonické suchosti se mu vrátil do hlasu. „Víte, na základě nedávných zkušeností si dělám starosti, že teď máte v úmyslu udělat něco extrémně nerozumného.“

„Co by to mělo být?“ řekl chlapec.

„Nejsem si úplně jistý. Možná jste se rozhodl, že vesmír bez slečny Grangerové nemá hodnotu, a měl by být zničen pro urážku, kterou vás počastoval.“

Chlapec se nevesele usmál. „To se projevují vaše vlastní problémy, profesore. Já si na takových věcech neujízďím. Vy jste to tak někdy vnímal?“

„Ne tak docela. Nemám sice pro vesmír úplně slabost, ale přece jen v něm žiju.“

Bylo ticho.

„Co plánujete, pane Pottere?“ řekl muž v rohu. „Udělal jste nějaké zásadní rozhodnutí, ačkoliv se ho přede mnou snažíte skrýt. Co teď máte v úmyslu?“

Chlapec potřásl hlavou. „Pořád ještě přemýšlím a chtěl bych u toho být ponechán o samotě.“

„Vzpomínám si na nabídku, kterou jste mi před pár měsíci udělal,“ řekl profesor obrany. „Chtěl byste si promluvit s

někým příčetným? Pochopím, když se nebudete chovat úplně příjemně.“

Chlapec znovu potřásl hlavou. „Ne, děkuji vám.“

„Dobrá tedy,“ řekl profesor obrany. „Co třeba s někým, kdo je mocný, a není úplně vázán naivními skrupulemi?“

Objevilo se zaváhání, a pak chlapec znovu potřásl hlavou.

„S někým, kdo má znalosti mnoha tajných nauk a druhů magie, které by někteří mohli považovat za nepřirozené?“

Chlapcovy oči se nepatrně zúžily, tak nepostřehnutelně, že někdo jiný by možná ani -

„Chápu,“ řekl profesor obrany. „Tak se mě na to tedy zeptejte. Dávám vám své slovo, že nic z toho nebudu opakovat ostatním.“

Chlapci chvíli trvalo, než promluvil nalomeným hlasem.

„Chci přivést Hermionu zpět. Protože posmrtný život není a já se ji nechystám jen tak nechat - nechat *nebýt* -“

Chlapec si přitiskl dlaně na obličej a když je dal pryč, vypadal znovu stejně nevzrušeně jako muž stojící v rohu.

Pohled profesora obrany byl abstraktní a trochu zmatený.

„Jak?“ řekl nakonec.

„Jakkoli bude třeba.“

Zase nastalo ticho.

„Bez ohledu na rizika,“ řekl muž v rohu. „Bez ohledu na to, jak nebezpečná je magie nutná k dosažení takové věci.“

„Ano.“

Oči profesora obrany byly zamyšlené. „Ale jaký obecný přístup máte na mysli? Předpokládám, že změnit její tělo na Inferiuse není to, co máte na mysli –“

„Byla by schopná myslet?“ řekl chlapec. „Rozkládalo by se její tělo dál?“

„Ne, a ano.“

„Pak ne.“

„Co třeba kámen vzkříšení Cadmuse Peverella, kdyby pro vás mohl být získán?“

Chlapec potřásl hlavou. „Nechci iluzi Hermiony vytaženou z mé paměti. Chci, aby si mohla *žít svůj život* –“ chlapcův hlas se zlomil. „Ještě jsem se nerozhodl na konkrétním úhlu řešení. Jestli to budu muset udělat hrubou silou, tím, že získám dost moci a znalostí, abych to *prostě zařídil*, udělám to.“

Další ticho.

„A abyste to *zařídil*,“ řekl muž v rohu, „použijete svůj nejoblíbenější nástroj, vědu.“

„Přesně.“

Výdech profesora obrany zněl skoro jako povzdech. „Nejspíš to tak dává smysl.“

„Jste ochoten mi pomoci nebo ne?“ řekl chlapec.

„Jakou pomoc potřebujete?“

„S magií. Z čeho vychází?“

„To nevím,“ řekl muž.

„A ani nikdo další to neví?“

„Oh, ta situace je ještě mnohem horší, pane Pottere. Těžko najdete esoterického učenice, který by tajemství magie nerozluštil, a každý z nich došel úplně k něčemu jinému.“

„Odkud pochází nová kouzla? Pořád čtu o tom, jak někdo vynalezl kouzlo, které udělá to či ono, ale nikde není zmíněno *jak*.“

Odpovědí bylo pokrčení ramen v hábitu. „Odkud pochází nové knihy, pane Pottere? Ti, kteří četli mnoho knih, někdy začnou být schopni je i psát. Jak? To nikdo neví.“

„Existují knihy o tom, jak psát -“

„Že je přečtete z vás neudělá slavného dramatika. Když všechny ty rady započítáte, zůstane vám mystérium. Vynalézání nových kouzel je podobné mystérium, jen v čistší formě.“ Mužova hlava se naklonila. „Takové pokusy jsou nebezpečné. Rčení říká, že byste budto neměl mít děti, nebo byste měl počkat, až odrostou. To, že tolik inovátorů nevychází z Havraspáru, jak by se dalo čekat, ale z Nebelvíru, má svůj důvod.“

„A co mocnější druhy magie?“ řekl chlapec.

„Legendární kouzelník může za život vynalézt třeba jeden

obětní rituál, a předat vědění svým dědicům. Pokusit se vynalézt pět takových je sebevražda. Proto kouzelníci se skutečnou mocí jsou ti, kteří získali prastaré vědění.“

Chlapec vzdáleně přikyvoval. „Tolik tedy k přímému řešení. Bylo by pěkné, kdyby se dala prostě vynalézt kouzla ‚vzkřísit mrtvé‘, ‚stát se bohem‘ nebo ‚otevřít terminál‘. Víte něco o Atlantidě?“

„Jen to co ví každý další učenec,“ řekl muž suše. „Kdybyste chtěl slyšet hlavních osmnáct teorií – ale neříkejte se tak, pane Pottere. Kdyby to bylo tak prosté, udělal bych to už před mnoha lety.“

„Chápu. Omlouvám se.“

Přišla chvíle ticha. Profesor obrany pohledem spočíval na chlapci, chlapec zíral stranou zdánlivě na nic.

„Je tu magie, kterou bych se chtěl naučit. Kouzla, která jsem dnes mohl použít, kdybych už si je nastudoval.“ Chlapcův hlas byl chladný. „Kouzla, která budu potřebovat, jestli se takovéhle věci budou dít. Očekávám, že většinu si budu moci dohledat. Očekávám, že některá ne.“

Profesor obrany naklonil hlavu. „Mohu vás naučit téměř jakékoli kouzlo si budete přát, pane Pottere. Mám jistá omezení, ale vždycky se můžete zeptat. Ale co přesně hledáte? Zatím nemáte dost moci na smrtící kletbu a většinu dalších kouzel, považovaných za zakázaná –“

„To kouzlo prokletého ohně. Nepředpokládám, že vyžaduje obětní rituál, který by mohlo uskutečnit i dítě, kdyby si trouflo?“

Rty profesora obrany sebou cukly. „Vyžaduje trvalou oběť kapky krve; vaše tělo by po všechny další dny bylo o tuto kapku krve lehčí. Není to věc, kterou byste si přál dělat často, pane Pottere. Je také třeba mít sílu vůle, aby se prokletý oheň neobrátil proti vám a nespálil vás; obvyklý postup je napřed svou vůli prověřit v menších zkouškách. A ačkoliv to není hlavní složkou rituálu, obávám se, že vyžaduje víc magie než ještě pár let budete mít k dispozici.“

„Škoda,“ řekl chlapec. „Bylo by krásné vidět výraz v obličeji nepřítele, když se příště pokusí použít trolla.“

Profesor obrany naklonil hlavu a jeho rty sebou opět zacukaly.

„Co paměťová kouzla? Weasleyovic dvojčata se chovala divně a ředitel říká, že si myslí, že jim byla upravena paměť. Vypadá to jako jeden z oblíbených triků nepřítele.“

„Pravidlo číslo osm,“ řekl profesor obrany. „Jakákoli technika, která je dost dobrá na to, aby se mě s ní podařilo porazit, je dost dobrá na to, abych se ji sám naučil.“

Chlapec se chladně usmál. „A jednou jsem slyšel o dospělé, která zakouzila *Zapomeň* i když už byla skoro vyčerpaná, takže to nejspíš nepotřebuje ani moc magie. Ani to není považováno za neprominutelnou kletbu, ačkoli vlastně nevím proč. Kdybych dokázal zařídit, aby si pan Hagrid pamatoval jiné příkazy –“

„Není to tak jednoduché,“ řekl profesor obrany. „Nejste dost mocný, abyste dokázal vyčarovat falešnou vzpomínku, a i jednoduché *Zapomeň* půjde na hranici vaší současné výdrže. Je to nebezpečné umění, nelegální bez povolení Ministerstva, a já bych vám doporučoval toto nepoužívat za

okolností, kdy byste někomu náhodou mohl vymazat deset let života. Přál bych si, abych vám mohl slíbit, že vám získám jednu z těch pečlivě strážovaných knih z Oddělení záhad, a v skrytu vám ji předám. Ale co vám musím říct doopravdy je, že obvyklé začátečnické texty najdete v severoseverozápadních regálech hlavní Bradavické knihovny pod písmenem P.“

„Vážně,“ řekl chlapec bezvýrazně.

„Opravdu.“

„Děkuji za vaše vedení, profesore.“

„Od chvíle, kdy jsme se seznámili, se vaše kreativita zaměřila mnohem praktičtěji, pane Pottere.“

„Děkuji vám za kompliment.“ Chlapec nevzhlédl od hůlky ve svých rukou, na kterou dolů zíral. „Chtěl bych se teď vrátit k přemýšlení. Prosím vysvětlete jim za mě, co se stane, když mě budou rušit.“

Dveře skladiště se otevřely a profesor Quirrell vyšel ven. Jeho obličej měl mrtvý výraz bez emocí; řekla by, že jí připomínal Severuse, ale Severus nikdy nevypadal až takhle.

Ještě než se dveře znovu zaklaply, vykouzlila Minerva tišící bariéru. Slova se z ní lila v rychlém tempu: „Jak to šlo – byl jste tam docela dlouho – mluví už Harry?“

Profesor Quirrell rychle přešel přes místnost ke stěně blízko vchodu a otočil se na ni. Bezvýraznost z jeho obličaje

sklouzla, jako by si sundával masku, a nechal za sebou někoho velmi pochmurného. „Mluvil jsem s panem Potterem, jak jste očekávala, a vyhýbal jsem se věcem, které by ho popouzely. Nemyslím, že by ho to utěšilo. Nemyslím, že na to mám vlohy.“

„Děkuji vám – je dobře, že vůbec mluvil –“ Zaváhala. „Co pan Potter říkal?“

„Obávám se, že jsem mu musel slíbit, že o tom nebudu mluvit. A teď... myslím, že musím navštívit bradavickou knihovnu.“

„Knihovnu?“

„Ano,“ řekl profesor Quirrell. V jeho hlase se objevilo neobvyklé napětí. „Chtěl bych posílit bezpečnost na zakázané sekci jistými opatřeními vlastní výroby. Současné ochrany jsou špatný vtip. A panu Potterovi je třeba ve vstupu do zakázané sekce zabránit *za každou cenu*.“

Zírala na profesora obrany a srdce náhle cítila až v krku.

Profesor obrany mluvil dál. „*Neřeknete* chlapci, že jsem vám řekl i jen toto. Nařídíte Kratiknotovi a Vektorové, že mají chlapcovu pozornost odvádět obvyklými způsoby, pokud se bude ptát na tvorbu kouzel. A ačkoliv to není moje odbornost, paní zástupkyně, jestli si dokážete představit nějaký způsob, jak chlapce přesvědčit, aby se přestal dál nořit do svého smutku a šílenství – jakýkoli způsob, jak odčinit rozhodnutí, ke kterým dochází – doporučil bych, abyste jej *okamžitě* použila.“

[<< 89. Časová tíseň, část 2. - Terasa ve výšinách](#)

90. Role, část 1. - Na ošetřovně, část 1. - Archetypal.cz

[91. Role, část 2. - Na ošetřovně, část 2. >>](#)

Další kapitoly páté knihy najdete na stránce
<https://archetypal.cz/2021/hpamr-kniha-pata/>

Všechny knihy už si můžete v aktuální verzích stáhnout
jako celek na stránce <https://archetypal.cz/HPaMR>